

РЕШЕНИЕ

№ 38503

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

**ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Спас Спасов**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8455** по описа за **2025** година докладвано от съдия Спас Спасов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. И. Е., ЕГН [ЕГН], чрез адв. И. срещу Решение № 1816 от 19.05.2025 г., постановено по АНД № 291/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 108-ми състав, с което е изменено Наказателно постановление № 8459 от 11.12.2023 г., издадено от началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на основание чл. 177, ал. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 лева за нарушение на чл. 139, ал. 1 т. 2 пр. 3 от ЗДвП във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като е намален размерът на глобата на 1 000 лв.

В жалбата се поддържа, че решението на СРС е неправилно, поради нарушение на материалния закон и е необосновано. Излагат се доводи, че нарушението е неправилно квалифицирано. Касаторът счита, че би могъл да носи отговорност по чл. 53 от ЗП, а не по приложената разпоредба на чл. 177, ал. 3 ЗДвП. Моли да бъде отменено оспореното решение в обжалваната му част и изцяло НП.

Касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява. В депозирана молба чрез адв. И. не възразява да бъде даден ход по делото в нейно отсъствие.

Ответникът – Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си

представител, гл. юрк. Н. в писмено отговор, оспорва жалбата и излага доводи за правилност на НП. Моли същата да бъде оставена без уважение и потвърдено оспореното решение на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение. При евентуалност прави възражение за прекомерност.

Редовно призован, ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XIV касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

СРС е установил, че на 09.11.2023 г. около 13:00 ч., на път II-18, км. 24 в посока [населено място] – [населено място] И. Е. управлявал съчленено ППС с пет оси – МПС с две оси марка М., с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с три оси с рег. [рег.номер на МПС], като извършвал превоз на товари – пясък. Същият бил спрян за проверка от Б. К. П., инспектор в Агенция „Пътна инфраструктура“ и колегата му А. М. А.. Било извършено измерване с технически средства – надлежно калибровани електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС модел PW-10 № K0200009, преминала последваща метрологична проверка на техническата изправност на 12.06.2023 г. и ролетка № 1307/18/ (5 м), притежаваща сертификат и декларация за съответствие, при което било установено, че при измерено разстояние между осите 1.32 м, сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото било 30,950 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 24 тона, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. и превишаването било с 6,950 тона. Резултатите от извършеното измерване били надлежно отразени в протокол № 0000108/2023 г., екземпляр от който бил връчен срещу подпис на водача. С оглед извършеното измерване и съгласно чл. 3, т. 2 от Наредбата, при превишаване на максимално допустимите норми по чл. 7, то пътното превозно средство се явявало „тежко“.

Предвид установеното на 09.11.2023 г. Б. К. П. съставил срещу Е. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 9778/09.11.2023 г. за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 от ЗДвП вр. чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел при установяване на нарушението, след което бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН на 11.12.2023 г. В. А., началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ издала обжалваното НП, с което на Г. И. Е. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 500 лева за описаното нарушение. Препис от НП е връчен на жалбоподателя на 14.12.2023 г., а на 28.12.2023 г. е депозирана жалба срещу него.

Първостепенният съд е установил фактическата обстановка въз основа на гласни доказателствени средства – показанията на свидетеля Б. К. П., както и въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, а именно: заповед № РД-11- 247/31.03.2022 г. издадена от председателя на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, заповед № РД-11- 246/31.03.2022 г. издадена от председателя на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, заповед № А-616/11.09.2018 г., издадена от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, ЕС декларация за съответствие, ЕО сертификат за одобряване на тип номер Т. 128/04-4103 R2, сертификат за проверка на везни с неавтоматично

действие, сертификат за съответствие, писмо с вх. № 333808/21.10.2024 г. от началника Регионален отдел – П. към Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“, Български институт по метрология, протокол от последваща периодична проверка на електронна везна РW-10 № K0200009 от 12.06.2023 г., заявление за проверка № 000029-31174/12.06.2023 г. от А., протокол за измерване на превозно средство № 0000108/09.11.2023 г., експедиционна бележка № 330410216335/09.11.2023 г., пътен лист, 2 броя свидетелство за регистрация на МПС - част II, разписка за връчване на АУАН от 09.11.2023 г., известие за доставяне.

За да измени НП, съдът е приел от правна страна, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН – АУАН е съставен в деня на извършване и установяване на нарушението, а НП е издадено около месец по-късно. Според СРС както в АУАН, така и в НП обстоятелствата по извършване на нарушението са описани ясно, точно и конкретно, описани са дата, място и начин на извършването му в съответствие с изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като фактическото описание на нарушението съответства на дадената правна квалификация.

На следващо място, първостепенния съд е приел, че в случая измереното разстояние между осите на полуремаркетото, участващо в състава на управляваното от касатора съчленено ППС е 1,32 м., а сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото е измерена на 30,950 тона, като при максимално допустимо натоварване на оста съгласно чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства от 24 тона, то превъзването е с 6,950 тона, следователно нормите, посочени в Наредбата са били превъзвани. По отношение на размерът на наложената глоба е счел, че се касае за първо по ред нарушение от страна на Е., но от друга, че управляваното от него ППС е било значително претоварено – с почти 7 тона, при което сериозно се увеличава рискът от увреждане на пътната инфраструктура, а така също и от реализиране на ПТП, поради което с оглед степента на обществена опасност на извършеното и нарушителя целите по чл. 12 от ЗАНН биха могли да бъдат постигнати и с по-нисък размер на глобата, но над минималния, а именно 1 000 лева, поради което и НП е изменено в този смисъл.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящия състав на касационната инстанция счита, че възприетите от първостепенния съд фактически обстоятелства, въз основа на които са направени изводите относно приложението на материалния закон са правилни и законосъобразни. Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при съставяне на АУАН и издаване на НП, безспорно е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава надлежния съдебния контрол в административнонаказателното производство при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение и приложената санкционна норма. Безспорно е, че административното нарушение е описано ясно и конкретно, приложени са съответни на отразените съставомерни признаци правила за поведение, нарушени от касатора.

Контролните правомощия на органите, които са установили и санкционирали процесното административно нарушение са нормативно установени в чл. 167, ал. 3, изр. 2 и чл. 170 ЗДвП. Приложими, съгласно препращащата норма на чл. 189, ал. 14 ЗДвП, са и общите правила по чл. 37, ал. 1, б. „б“ и чл. 47, ал. 1, б. „а“ вр. с ал. 2 ЗАНН. В този смисъл са представени заповеди на председателя на Управителния съвет на А. № РД-11-246/31.03.2022 г. и № РД-11-247/31.03.2022 г., с които са възложени правомощия на служителите извършили проверката, както и на административния орган, издал обжалваното наказателно постановление – началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен

контрол“.

На следващо място, съдът счита, че не е допуснато нарушение на материалния закон. Приложена е съответната на фактическото описание на административното нарушение правна квалификация по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 1 от ЗДвП вр. чл. 7, ал. 1, т. 3, буква „Б“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 на МРРБ. Безспорно е установено, че габаритите на управлявания от касатора към момента на проверката състав на ПС отговарят на критериите по чл. 2 вр. § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 на МРРБ - превишават максимално допустимите норми, определени в Раздел II на същата Наредба.

Неоснователни са възраженията в касационната жалба, че установеното нарушение е следвало да бъде санкционирано по чл. 53 от ЗП, доколкото осъществява състава по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. Посочената разпоредба предвижда забрана за движение на извънгабаритни и тежки ППС без съответно разрешение при осъществяване на дейности за специално ползване на пътищата. Понятието „специалното ползване на пътищата“ е дефинирано в т. 8, § 1 от ДР на ЗП - използване на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица. Разрешението за движение на извънгабаритни и тежки ППС, което се изисква, съгласно чл. 26 от ЗП, се издава по установения ред в Раздел IV на Наредба № 11 от 03.07.2001 на МРРБ и е различно от разрешителните, издавани съгласно чл. 177, ал. 3 ЗДвП. Специалните правила, които следва да бъдат спазени при управление на ППС с размери, маса или натоварване на оси, надвишаващи допустимите норми са определени в издадената на основание чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, на Наредба № 11 от 03.07.2001 на МРРБ.

В тази връзка и за пълнота на изложението настоящия състав следва да отбележи, че след постановяване на съдебното решение на СРС е прието Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025 г. на Върховният административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС по тълкувателно дело 5/2023 г. С него се дава задължително тълкуване на въпроса: „Нарушение по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, буква „а“ от Закона за пътищата или такова по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата извършва водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за движението на това пътно превозно средство?“. Видно от диспозитива на решението: „Водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза“.

От мотивите е видно още, че „Законът за движение по пътищата (ЗДвП) урежда правилата за движение по пътищата, изискванията към превозните средства и водачите, правата и задълженията на участниците, както и санкциите при нарушения. Основната му цел е опазване на живота, здравето, имуществото и околната среда. Законът за пътищата (ЗП) регулира отношенията, свързани със собствеността, ползването, изграждането, поддържането и финансирането на пътищата, както и управлението на тяхната безопасност. Затова и субектите,

както и съставите на нарушенията по двата закона, са различни.“

Разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП изисква превозните средства да не надвишават установените норми за размер, маса и натоварване на ос. Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ определя тези стойности и реда за движение на извънгабаритни и тежки ППС. При движение без разрешение водачът носи административнонаказателна отговорност по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП – глоба от 500 до 3 000 лв. Субект на нарушението е водачът, който фактически управлява ППС. В случая, касаторът е санкциониран като водач на МПС.

В заключение съдът счита, че липсата на установени данни за увреждане на пътната инфраструктура и/или за създадени предпоставки за възникване на пътни инциденти, засягащи безопасността на други участници в движението, макар и да не са достатъчни за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, следва да бъдат отчетени като смекчаващи обстоятелства. Настоящият касационен състав приема, че при липсата на доказателства за други извършени нарушения от настоящия касатор наложеното наказание е справедливо и правилно размерът на същото е приет малко над минималният предвиден размер на административната санкция, а именно 1 000 лева.

Водим от изложеното, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено на 130 лева, на основание чл. 27е НЗПП с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1816 от 19.05.2025 г., постановено по АНД № 291/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 108-ми състав.

ОСЪЖДА Г. И. Е., ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 130 (сто и тридесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.